

BART VAN
TIEGHEM

Een kortverhaal over **Ricardo Hincapie**,
een wielergeobsedeerde Colombiaanse immigrant

“A Colombian in New York”

In ‘Bezemwagen’ lees je telkens een eigenzinnig kortverhaal. Deze keer: het fietsleven van Ricardo Hincapie, een wielergeobsedeerde Colombiaanse immigrant uit New York. Dat zijn zoon George zo’n prachtige wielercarrière heeft uitgebouwd, vervult zijn hart dan ook met trots. George, veelvuldig Amerikaans kampioen, draagt volgens vader Ricardo dan ook alle goede Colombiaanse wieleringen in zijn hart... en benen. Ricardo reed heel de VS rond om zijn zonen George en Rich aan allerlei koersen te laten deelnemen. Een ode aan alle wielerpapa’s en -mama’s.

› TEKST **JOOST HOUTMAN**
› ILLUSTRATIE **BART VANTIEGHEM**

Ik ben Colombiaan in hart en nieren, maar ik ben toch blij dat ik er al decennia niet meer woon. Om uit de armoede weg te geraken waagde ik, zoals zovelen, mijn geluk in Amerika. The American Dream achterna. Ik belandde in de New Yorkse wijk Queens, genoemd naar een of andere Engelse koningin of zo. Bijna de helft van de inwoners van Queens zijn immigranten. Hier groeiden zangers op als Tony Bennett, Paul Simon en Art Garfunkel en sporters als f*cking John McEnroe. Over Bernard Madoff zal ik maar zwijgen. Mij heeft hij alleszins niet belazerd. Het honkbalteam van de New York Mets heeft hier zijn stadion en tennissen doen ze op Flushing Meadows. Je kan het als immigrant slechter treffen, niet? Werk vond ik op de luchthaven bij United Airlines en zo kon ik een bescheiden leven opbouwen in mijn nieuwe vaderland.

Maar om een serieus understatement te gebruiken: mijn nieuwe vaderland stond niet echt te wachten op mijn passie... het wielrennen. Man, man, de fiets was toen ik hier in New York aankwam even populair als Breznev, of hoe heette die Russische president van tijdens de Koude Oorlog al weer? In Colombia fietste ik heelder dagen. Vergis je niet, er wordt behoorlijk wat afgekoerst in Colombia. En

er zijn veel goeie renners bij. Herinnert u zich nog de Tour van 1983? Toen deed er een Colombiaanse amateurploeg mee. In de ploegentijdrit over 100 kilometer (inderdaad, 100!) verloren ze meer dan 10 minuten. Maar in de rit over de Aubisque en de Tourmalet sloegen Patrocinio Jimenez en Edgaro Corredor iedereen met verstomming. Lichtgewichten? Nee, razendsnelle berggeiten! Een jaar later was het de beurt aan Luis ‘Lucho’ Herrera. Die liet Hinault en Fignon zien hoe je omhoog fietst. Hij won de etappe naar Alpe d’Huez. Met de bolletjestrui aan werd hij door de straten van Bogota rondgereden. Zijn heldenstatus verwierf hij pas helemaal door in 1987 de Vuelta te winnen. Santiago Botero is een jaartje ouder dan George en heeft het ook behoorlijk goed gedaan, maar is natuurlijk wat zielig uit de koers verdwenen. Ook hij won de bolletjestrui, net als Soler drie jaar geleden.

Doodjammer is het dat de wielersport in Colombia totaal afgegleden is naar de onderste en duistere regionen van de samenleving. Hoe dat komt? Omdat ze zo vaak reizen worden de Colombiaanse renners vaak ingezet als drugskoerier. Heriberto Uran, een gewezen profrenner en vader van Rigoberto die in Europa toch ook een tijdje meedraaide, werd vermoord door de drugsmafia. Martin ‘Cochise’ Rodriguez ook. Allebei doodgeschoten toen ze voor een rood licht stonden te wachten. Dat moet je natuurlijk in Colombia net doen. Tenzij je een death wish hebt. Santiago Botero is dan weer de overbuur van de familie Escobar, u waarschijnlijk niet onbekend. Veel Colombiaanse renners worden ook ontvoerd. Ik hoop echt dat die kwalijke evolutie kan omgekeerd worden en dat Los Escarabejos (de kevers) weer het internationale toneel veroveren. Niemand minder dan de grote auteur Gabriel Garcia Marquez lanceerde die bijnaam in ‘De kampioen van Colombia’. Dat verhaal hebben mijn zonen meermaals gelezen.

Koersen deed ik vanaf mijn dertiende. Hier in New York heb ik zelf het fietsen wat moeten stimuleren. Na een tijdje heb ik andere fietsenthousiastelingen ontmoet en begonnen we een club, de Century Road Club. Vandaag de dag doe ik nog altijd mijn kilometers. Ik leerde mijn twee jongens, George en Rich, fietsen in Central Park. Onder-tussen vertelde ik hen verhalen over Colombia en hoe het weer daar is en hoe steil vele wegen zijn. Ze hadden de smaak snel te pakken en wilden aan wedstrijden meedoen. >

Ik zal ze wel zo zot gekregen hebben, zeker? Dat rondrijden voor wedstrijden hier en daar vergt heel wat van een gezin. Maar ik heb het altijd graag gedaan en mijn vrouw – ere wie ere toekomt – deed volledig mee. Veel van mijn zuurverdiende centjes zijn daaraan opgegaan. Het leverde me intens familiaal plezier op. Zelfs mocht George niet zo ver zijn geraakt als nu, zou het nog de moeite geweest zijn. Samen uit, samen thuis.

George keek ongelofelijk op naar zijn vier jaar oudere broer Rich. Rich mocht al snel aan allerlei nationale kampioenschappen meedoen en dat wou George natuurlijk ook. Zeker als ze op wielerkamp mochten! Uiteindelijk koos Rich voor zijn studies. Rich is nooit jaloers geweest op George die net iets beter was. Hij behaalde een Business Degree aan de University of North Carolina en leidt nu ons wielerkledijbedrijf. Maar het mooiste vind ik wel dat hij allerlei wedstrijden organiseert en dat de junioren geen inschrijvingsgeld moeten betalen. Hij weet welke impact dat op sommige gezinnen kan hebben.

George was al vrij snel een veelwinnaar; Op zijn zestiende won hij 37 wedstrijden waarvan er 24 na elkaar! Dat jaar besliste ik om zelf wat minder te gaan fietsen om hem nog beter bij te staan. George ontmoette Lance Armstrong nog voor er enige sprake was van grote profcarrières. Ze vormden een fantastisch team. Geef nu toe, samen zeven keer de Tour winnen! En dat deed ie ook één keer met Contador. We waren er elke keer bij met heel het gezin. Melanie is er dan ook. George kuste haar voor het eerst op het Tour de France podium waar ze bloemenmeisje was. Julia Paris, 6, en Enzo, 2, genieten samen met ons van de presentaties van hun papa. En met zijn 191 cm valt hij goed op binnen het peloton. Dat is meegenomen. Nee, een typisch Colombiaanse gestalte heeft hij niet. Ik heb ook de indruk dat George graag gezien is in het peloton. Mister Nice Guy noemen ze hem en Captain Blueheart. Dat maakt me blij. Die ene keer vorig jaar dat hij virtueel het geel te pakken had, toen bij Team Columbia – inderdaad, toeval bestaat niet - en hij het door die kerels van Garmin uiteindelijk met vijf seconden misliep, stemde me dan ook door en door intriest. Veel jongens zijn achteraf op hem toegestapt om te zeggen wat voor rotstreek ze dat wel vonden.

Elke ouder van een sporter weet hoe emotioneel een ritwinst is. Je balt al je emoties samen en ziet alle moeite

die je jarenlang hebt ondernomen, alle financiële inspanningen die je geleverd hebt in een flits passeren. Huilen van intens geluk. Maar als het misloopt, is het de complete horror. Toen Georges stuur brak in Parijs-Roubaix en hij een doodsmak maakte... dat wens je je ergste vijand niet toe. Zeker niet omdat hij het jaar ervoor nog tweede was. Die klassiekers, daar is hij echt wel goed in, maar het is toch afzien... voor hem, maar voor ons ook. En dat hij dan na die klassiekers zich ook nog zo kan toeleggen op de Tour, is een bewijs van zijn passie en werklust. '¡Oh gloria inmarcesible! ¡Oh júbilo inmortal! En surcos de dolores el bien germina ya', opent het Colombiaanse volkslied. 'Oh oneindige glorie! Oh onsterfelijke vreugde! In groeven van pijn is het goede reeds aan het ontkiemen'. Dat gaat toch over wielrennen, niet?

Ondertussen voel ik me door en door Amerikaan. Kan ook niet anders als vader van een drievoudig Amerikaans kampioen. Toch stroomt er nog genoeg Latijns-Amerikaans bloed door mijn aderen. Wist je trouwens dat de enige toprenner die Guatemala heeft voortgebracht, Cuque Lopez, zich steeds maar weer afpeigerde op de ongelofelijk steile Avenida Hincapie? Je ziet, Hincapie en fietsen... het zouden synoniemen moeten zijn. Ik ben een gelukkig man. Een gelukkige vader. Om mijn zonen zo te zien presteren, genieten, maar vooral een positieve bijdrage te zien leveren aan de sport waarvan ik zoveel hou, vervult mijn hart met trots. Nee, het New Yorks cynisme heb ik me nooit eigen gemaakt.

Wie is George Hincapie?

De Amerikaan George Hincapie (1973) rijdt tegenwoordig voor het BMC van wereldkampioen Cadel Evans. Hincapie deed mee aan vijf Olympische Spelen, was tweede in Parijs-Roubaix in 2005 en won Gent-Wevelgem en Kuurne-Brussel-Kuurne. Als superknecht van Lance Armstrong en Alberto Contador zat hij maar liefst acht keer in het winnende Tourkamp. De boomlange Hincapie is een alomtgewaardeerd lid van het peloton. Hij startte enkele jaren geleden met een eigen wielerkledijlijn.

authentic sport attitude

Model Swifty
Black Gloss
ImpactX™ Photochromic Clear lenses

RUDY PROJECT
Technically Cool

Ook verkrijgbaar op sterkte

impactrx
THE ONLY TECHNOLOGY

impactrx revolutionary photochromic technology

- Guaranteed unbreakable for life.
- Superior optics.
- Ultra-light.
- Cutting-edge photochromic technology.

info: mail@rpb.be - www.rudyproject.com